

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Carolyn Jess-Cooke
THE GUARDIAN ANGEL'S JOURNAL

Copyright © 2011 by Carolyn Jess-Cooke
Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-822-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Kerolin Džes Kuk

*Dnevnik
anđela čuvara*

Prevela Branislava Maoduš

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

Mojim draguljima

*Anđeli su duše, ali nije svaka
duša anđeo; tek poslanje čini anđela.*

– SVETI AVGUSTIN

Nebesko pero

Kad sam umrla, postala sam anđeo čuvar.

Nandita mi je ovo saopštila čim sam prešla na *drugu stranu*, bez uvoda i utešnog ćaskanja. Kao kada vas zubar pita šta planirate da radite za Božić baš pre nego što će vam izvaditi zub. To je preskočeno. Bilo je ovako:

„Margo je mrtva, dete. Margo je mrtva.“

„Nema teorije“, odgovorila sam. „Nisam mrtva.“

Stalno je to ponavljala: „Margo je mrtva.“ Uzela me je za ruke i klimnula sa uvažavanjem, kao da se klanja. „Znam koliko je ovo teško“, rekla je. „Ostavila sam petoro siročića u Pakistanu. Ali sve će biti u redu.“

Morala sam da pobegnem odatle. Osvrnula sam se i videla da se nalazimo u dolini okruženoj čempresima. U blizini je bilo jezerce. Uz vodu je rastao rogoz, sa baršunastim glavicama nalik na šumarke mikrofona koje čekaju da prenesu moj odgovor. Neće ga

biti. U daljini sam videla sivi puteljak kako vijuga kroz polja i odmah se zaputila na tu stranu.

„Čekaj“, reče Nandita. „Želim da upoznaš nekoga.“

„Koga?“, upitala sam. „Boga? Ova planina zove se Apsurdnost i mi upravo zabijamo zastavu na najviši vrh.“

„Želela bih da upoznaš Rut“, kazala je Nandita dok me je uzimala za ruku i polako vodila do jezera.

„Gde je?“ Nagnula sam se, zagledana u drveće u daljini.

„Evo je“, odgovorila je i pokazala na moj odraz.

A onda me je gurnula u vodu.

Neki anđeli šalju se da bi čuvali svoju braću i sestre, svoju decu, ljude koje su voleli. Ja sam se vratila da bih čuvala Margo. Vratila sam se sebi. Postala sam sopstveni anđeo čuvar, manastirski prepisivač biografije kajanja. Spotičem se o sopstvena sećanja i nosi me tornado prošlosti koju ne mogu da izmenim.

Ne bi trebalo da kažem „ne mogu da izmenim“. Anđeli čuvari se, znate, nebrojeno puta upliću i spasavaju nas od smrti. Naša dužnost je da štitimo od svake reči, dela i posledice koja nije u skladu sa slobodnom voljom. Pazimo da ne dođe do nesreće. Promena – to nam je posao. Menjamo stvari svakog trenutka.

Svakog dana vidim ono što je skriveno, iskustva koja je trebalo da steknem, ljude koje mi je bilo suđeno da volim, i volela bih da nekim nebeskim nalivperom sve izmenim. Želim da napišem scenario svog života. Želim da pišem toj ženi koja sam bila, i kažem joj sve što znam. I da je pitam:

Margo?

Reci mi kako si umrla.

1.

Rut

Ne sećam se trenutka kada sam pala u vodu. Ne sećam se ni da sam izašla na drugoj strani jezera. Ali pamtim da sam tokom tog kratkog krštenja u duhovnom svetu, uronila u saznanje. Ne umem da objasnim kako se to desilo, ali dok je u tom mračnom hodniku voda kapala sa mene na ispucale pločice, svest o tome ko sam i koja je svrha mog postojanja prodrla je u moje biće kao sunčeva svetlost kroz granje. Rut. Zovem se Rut. Margo je mrtva.

Opet sam tu. Belfast, Severna Irska. Mesto mi je bilo poznato iz detinjstva, a znala sam gde se nalazim i po jedinstvenom zvuku orkestara *Narandžastog reda*, koji su vežbali cele noći. Pretpostavila sam da je jul, ali nisam imala pojma koja je godina.

Koraci iza leđa. Okrećem se. Nandita, svetlucava u tami. Belinu njene haljine nije mogla da priguši ni žućkasta svetlost ulične rasvete. Nagnula se prema meni, sa zabrinutim izrazom na tamnom licu.

„Postoje četiri pravila“, rekla je i podigla četiri prsta. „Prvo, ti si svedok svega što ona čini, oseća i doživljava.“

„Hoćeš da kažeš – svega što sam doživela?“ upitala sam.

Odmahnula je rukom, kao da je moja upadica balončić koji mora da skloni.

„Ovo nije film“, ispravila me je. „Život koji pamtiš samo je delić slagalice. Moći ćeš da vidiš celu sliku, a pojedine delove možda i sama da uklopiš, ali moraš da budeš pažljiva. Sada mi dozvoli da nastavim sa pravilima.“

Klimnula sam u znak izvinjenja. Uzdahnula je.

„Drugog pravilo kaže da moraš da je štitiš. Mnoge sile pokušaće da utiču na njene izbore. Najvažnije je da je sačuvaš od njih.“

„Čekaj malo“, rukom sam joj dala znak da stane. „Šta podrazumevaš pod „uticanjem“? Znaš, ja sam već odavno načinila sve svoje izbore. Tako sam i dospela ovde...“

„Zar me nisi slušala?“

„Da, ali...“

„Ništa nije određeno, čak ni u koji trenutak ćeš se vratiti. Ne možeš to sada da razumeš, ali...“

Oklevala je, nije bila sigurna da li sam dovoljno pametna da shvatim šta pokušava da mi kaže. Ili dovoljno snažna da to prihvatim.

„Nastavi“, rekla sam.

„Čak i ovo sada, ti i ja – već se desilo. Ali, nisi u prošlosti na isti način kao pre. Vreme više ne postoji, ali ti si ovde i tvoj pogled na budućnost i dalje je zamagljen. Iskusićeš gomilu novih stvari i moraš veoma pažljivo da razmisliš o posledicama.“

Glava me je bolela. „Kako bilo“, rekla sam. „Koje je treće pravilo?“

Nan je pokazala na ono što mi je isticalo iz leđa. Moja krila, moglo bi se reći.

„Treće pravilo je da vodiš dnevnik svega što se dešava.“

„Želiš da zapisujem sve događaje?“

„Nje baš tako teško. Ako se budeš pridržavala prva dva pravila, nećeš morati ništa da radiš. Krila će to obavljati umesto tebe.“

Plašila sam se da pitam kako glasi pravilo broj četiri.

„Poslednje“, nastavila je uz osmeh. „Voli Margo. Voli Margo.“

Poljubila je vrhove svojih prstiju i spustila mi ih na čelo. Zatim je zažmurila i promrmljala molitvu na jeziku koji mi je ličio na hindi. Pomerila sam stopala i nezgrapno pognula glavu. Naposljetku je završila. Kada je otvorila oči, tamu njenih zenica zamenila je bela svetlost.

„Posetiću te opet“, rekla je. „Upamti, sada si anđeo. Nemaš razloga za strah.“

Bela svetlost raširila joj se preko celog lica, zasijala u ustima, spustila se niz vrat i ruke, sve dok u velikom blesku nije potpuno nestala.

Osvrnula sam se. S kraja hodnika, sa desne strane, začulo se prigušeno stenjanje. Stambena zgrada. Zidovi od gole cigle, poneki grafit. Uzana ulazna vrata bila su otvorena, a tabla sa interfonima prekrivena lepljivim slojem *ginisa*. U dnu stepeništa bio je sklupčan neki pijanac.

Posmatrala sam okolinu i oklevala. Prva pomisao bila mi je da izađem na ulicu i odem što dalje od ovog mesta. A onda sam osetila potrebu da pratim zvuk, stenjanje u dnu hodnika. Kada kažem „potrebu“, ne mislim na znatiželju niti sumnju. Mislim na nešto između intuicije koja tera majku da vidi šta radi njeno dvogodišnje dete i pronade ga kako gura mačku u veš-mašinu, i nekog čudnog predosećaja koji vam govori da niste zaključali ulazna vrata, da ćete dobiti otkaz, da ste trudni.

Znate na šta mislim.

Shvatila sam da se krećem. Prošla sam pored pijanca i prešla tri stepenika do odmorišta. Duž hodnika bilo je petoro vrata, dvojica sa svake strane i jedna u dnu. Sva ofarbana u crno. Buka – duboko, životinjsko ječanje – sada je bila blizu. Napravila sam još jedan korak. Krik. Ime. Ženski glas, stenjanje. Krenula sam prema vratima i zastala.

Sledeće čega sam bila svesna jeste da sam unutra. Dnevna soba. Nema svetla, mrkli mrak. Nazirem kauč i mali stari televizor. Prozor je otvoren, zavesa udara o stočić i dasku pod prozorom, nesigurna da li želi da bude unutra ili napolju. Dug, bolan vrisak. Čudi me što niko drugi ne čuje. Zašto komšije ne razvaljuju vrata? A onda sam shvatila. Ovo je istočni Belfast za vreme parade. Svi slušaju orkestre.

Napolju su neredi. Policijske sirene kretale su se u nekoliko različitih pravaca. Čulo se razbijanje staklenih flaša. Vika, topot nogu po trotoaru. Kretala sam se kroz sobu prema ženinim jaucima.

Spavaća soba, osvetljena treperavom svetlošću lampe. Oljuštene ljubičaste tapete, fleke od buđi i zid crn od vlage. Neuredna postelja. Mlada plavuša u dugačkoj majici sa kratkim rukavima, kleči pored kreveta kao u molitvi i isprekidano diše. Ruke su joj tanke kao štapići i pune modrica, kao da se tukla sa nekim. Iznenada se uspravila na kolena, čvrsto stisnutih očiju, lica podignutog prema tavanici, stegnutih vilica. Videla sam da je u poodmakloj trudnoći. Oko nogu joj se širila barica.

Ovo mora da je šala, pomislila sam. Šta sad da radim, da je porodim? Pozovem pomoć? Ja sam mrtva. Ništa ne mogu da uradim osim da posmatram ovu sirotu devojkicu kako pesnicama udara po krevetu.

Trudovi su nakratko popustili. Klonula je i naslonila čelo na krevet. Oči su joj bile poluzatvorene i videle su se samo beonjače. Kleknula sam pored nje i pažljivo joj spustila ruku na rame. Nije ni mrđnula. Ponovo je počela da dahće, trudovi su se pojačavali, sve dok nije opet izvila leđa i zavrištala iz sve snage. To je trajalo čitav minut, a onda je vrisak prešao u olakšanje i opet se začu isprekidano disanje.

Stavila sam joj ruku na mišicu i osetila nekoliko manjih rana. Pogledala sam bolje. Oko lakta se nalazilo deset ljubičastih kružića, manjih od penija. Tragovi igle. Sledeći napon. Kleknula je i počela

duboko da diše. Majica joj se podigla do struka. Na tankim belim butinama bilo je još tragova igle. Pogledom sam brzo pretražila sobu. Kašičice i tanjirići na komodi. Dva šprica ispod kreveta. Ili je dijabetičar koji uživa u čaju ili heroinski zavisnik.

Barica oko njenih kolena se širila. Kapci su počeli da joj podrhtavaju, stenjala je sve tiše umesto sve glasnije. Shvatila sam da gubi svest. Glava joj je pala na jednu stranu, mala i vlažna usta su se otvorila. „Hej“, rekla sam glasno. „Hej!“ Ništa.

Ustala sam i počela da hodam gore-dole. S vremena na vreme, devojčino telo bi se trznulo napred i u stranu. I dalje je bila na koljenima, bledog lica okrenutog prema meni, tankih, opuštenih ruku koje su padale na prljavi tepih pun buva. Nekada sam imala prijatelja koji se bavio unosnim poslom lečenja narkomana. Proveo je mnoge sate na našem kauču, do detalja pričajući strašne priče o slavnim ličnostima koje je otrgao od smrti. Posežući u same dubine pakla, adrenalinom ih je izvlačio iz Sataninog naručja. Naravno, nisam mogla da se setim šta je tačno radio. Sumnjam da je ikada pomagao nekom narkomanu tokom porođaja. A sasvim sigurno nijednog nije spasao ovako mrtav.

Devojka se naglo prevrnula na stranu, ruku priljubljenih kao da su vezane lisicama. Sada sam videla da iz nje lipti krv. Brzo sam kleknula i razdvojila joj kolena. Između nogu joj se jasno videla tamnokosa glavica. Po prvi put osetih kako mi niz leđa curi voda, hladna i osetljiva poput dva dodatna uda; bila sam svesna svega – mirisa znoja, pepela i krvi, vidljive tuge, sve slabijih otkucaja devojčinog srca i snažnog srca deteta...

Povukla sam njene noge ka sebi i spustila joj stopala na pod. Svukla sam jastuk sa kreveta, potom uzela najčistiji čaršav i raširila joj ga između butina. Čučnula sam između raširenih nogu i čvrsto je uhvatila za butine, trudeći se da ne razmišljam previše. Ubrzano

sam disala, vrtelo mi se, ali sam bila neverovatno koncentrisana i rešena da spasem ovaj mali život.

Videla sam detetove obrve i nos. Pružila sam ruku i pritisnula devojčin stomak. Voda je pokuljala i natopila jastuk ispod njenih butina. A onda je dete brzo, poput ribe kliznulo iz nje, toliko brzo da sam morala da ga uhvatim – vlažna tamna glava, smežurano lice, sićušno plavkasto telo prekriveno sluzi. Devojčica. Umotala sam je u čaršav držeći jednom rukom debelu plavu vrpцу, svesna da ću za nekoliko trenutaka morati da povučem da bih izvadila posteljicu.

Beba mi je jecala u naručju, sićušna usta gladno su se otvarala poput kljuna. Za koji trenutak staviću je na majčine grudi. Ali pre toga, čeka me još jedan posao. Moram da zadržim majčinu dušu u tom istrošenom telu.

Pupčana vrpца bila je labava i brzo sam je povukla. Osećala sam se kao da pecam veliku, tešku ribu. Još jednom sam blago cimnula. Vukla sam polako i sigurno, sve dok posteljica nije ispala iz tela i pljusnula na jastuk kao neka debela krvava masa. Ima već dvadeset godina otkad sam prolazila kroz ovo. Šta je ono babica uradila? Presekla vrpцу blizu pupka. Potražila sam nešto oštro. Na komodi sam opazila nož *skakavac*. Poslužice. Ali čekaj. Još nešto. Babica je proverila posteljicu. Sećam se da nam je pokazala da je cela izašla, da nijedan delić nije ostao u materici, na šta je Tobi potražio najbliži lavabo i povratio ručak.

Devojčina posteljica nije bila jarkocrvena masa slična mozgu, već mala i tanka, poput životinje ubijene na auto-putu. Iz majke je krv još uvek liptala. Disala je plitko, a puls joj je bio sve slabiji. Moraću da potražim pomoć.

Ustala sam i položila bebu na krevet, ali sam odmah primetila da je modra. Ustašca joj se više nisu pomerale. Njeno lepo lice nalik na lutkino, tonulo je u san. Činilo mi se da vodopadi na mojim

leđima, kao neka krila, sada plaču i liju suze pravo iz dubine moje duše. Govorili su mi da umire.

Podigla sam bebu i umotala je u dugi skut svoje haljine – bele poput Nanine, kao da na nebu postoji samo jedan krojač. Bila je užasno mršava. Imala je manje od dva i po kilograma. Sićušne šake zgrčene na grudima počele su da se opuštaju poput latica pupoljka. Spustila sam usne na njene i snažno izdahнула. Jednom. Drugi put. Maleni stomak se naduваo kao jastuče. Stavila sam joj uvo na grudi i blago ih potapšala. Ništa. Pokušala sam još jednom. Prvi put. Drugi. Treći. A onda osećaj, intuicija. Instinkt. Uputstvo. Stavi ruku na njeno srce.

Podigla sam je, položila na ruku i raširila dlan preko njenih grudi. I lagano, slično nekom čudu, osetila sam kao da je malo srce u mojim grudima, zastaje i koleba se, klopара poput zagušenog motora, poput broda koji se bori sa jakim talasima. Iz moje ruke prosu se mala količina svetlosti. Povukla sam snažnije. U tamno-narandžastom odsjaju te odvratne sobe, između moje ruke i grudi novorođenčeta rasulo se belo svetlo.

Osetila sam kako joj srce treperi, željno da se probudi. Snažno sam sklopila oči i pomislila na sve dobro i loše što sam uradila u životu. Bila je to kao nekakva molitva, brza i samouka obuka za čuvara kakav je ovom detetu sada potreban, čuvara koji će umeti da je vrati u život svim moćima svoga tela.

Svetlo se pojačavalo dok nije ispunilo sobu. Sićušno srce nesigurno je hvatalo ritam poput teleta koje drhtavim nogama pokušava da trči po livadi. A onda je zakucalo u mojim grudima, snažno i silovito, toliko jako da sam se glasno nasmejala. Videla sam da se sićušne grudi podižu i spuštaju, da su usne opet ružičaste i da se puće sa svakim udahom.

Svetlo je ugaslo. Umotala sam je u čaršav i položila na krevet. Majka je ležala u lokvi krvi; plava kosa sada je bila ružičasta,

bledi obrazi prošarani crvenilom. Potražila sam otkucaje srca. Ništa. Sklopila sam oči i pokušala da prizovem svetlost. Bezuspešno. Grudi su joj bile hladne. Beba je zakmečala. Gladna je, pomislila sam. Podigla sam ženinu majicu i prinela dete dojci. Još uvek sklopljenih očiju, zgrabila je bradavicu i počela da sisa.

Nakon nekoliko minuta, vratila sam je na krevet. Brzo sam naslonila dlan na majčine grudi. Ništa. *Hajde!*, vikala sam. Spustila sam usne na njene i izdahnula, ali moj dah joj je samo naduvao obraze i pobegao iz praznih usta, kao nepotreban.

„Pusti je“, reče neki glas.

Okrenula sam se. Pored prozora je stajala neka osoba. Još jedna žena u belom. Izgleda da je to često u ovim krajevima.

„Pusti je“, ponovi nežnije. Anđeo. Ličila je na ženu koja je mrtva ležala na podu, imala je istu gustu kosu boje meda, iste pune usne. Možda joj je rođaka, pomislila sam, došla je da je vodi kući.

Anđeo je podigao ženu sa poda i krenuo prema vratima, noseći mlitavo telo u naručju, iako je ono i dalje ležalo na podu. Anđeo me je pogledao i nasmešio se. A onda je pogledao u bebu. „Zove se Margo“, kazao je. „Brini se o njoj.“

„Ali...“, izgovorila sam. Ta reč sadržala je more pitanja.

Kada sam podigla pogled, anđela više nije bilo.

2.

Plan

Najpre sam morala da se naviknem da nemam krila. Bar ne ona od perja.

Ispostavilo se da su tek u četvrtom veku umetnici počeli da slikaju anđele sa krilima, dugačkim i nalik na slapove koji izviru iz lopatica i spuštaju se sve do stopala.

Ali... Nije u pitanju perje, već voda.

Mnoga svedočenja tokom istorije učvrstila su predstavu o anđelu kao stvorenju nalik ptici, sposobnom da leti između ovozemaljskog i božanskog. Ipak, povremeno su svedočenja o krilima bila drugačija. U Meksiku je u šesnaestom veku jedan čovek u svom dnevniku pisao o *dos ríos* ili „dve reke“. Porodica je zapise tajno spalila kada je on otišao bogu na istinu. Drugi čovek – ovog puta iz Srbije – rekao je da su se njegovom posetioocu, anđelu, niz lopatice slivala dva vodopada. A devojčica iz Nigerije stalno je crtala prelepog nebeskog glasnika koji je na leđima umesto krila imao dva mlaza koja su se

ulivala u večnu reku pred Božjim prestolom. Njeni roditelji bili su ponosni što im dete ima tako bujnu maštu.

Devojčica je bila dobro obavještena. Međutim, nije znala da ova dva izvora koja teku od šestog pršljena kičme anđela i slivaju mu se niz leđa, predstavljaju vezu – nekakvu pupčanu vrpču – između anđela i njegovog Štićenika. U ovim „vodenim krilima“ beleže se sve misli i dela, baš kao da anđeo sve zapisuje. Bolje je čak i od nadzornih ili veb-kamera. Umesto prostih slika i reči, upijaju celokupno iskustvo i pričaju istinitu priču o bilo kom trenutku života – osećanje prve ljubavi, na primer, praćeno mirisima, sećanjima i hemijskim reakcijama na napuštanje u detinjstvu. I tako dalje. Anđeo svoj zapis nosi u krilima. Kao i instinkte, savete i znanja o svemu postojećem. Ako je spreman da sluša.

Druga stvar na koju sam morala da se naviknem jeste pomisao na ponovno proživljavanje, ali kao nemi svedok.

Reći ću vam iskreno. Moj život je bio ispunjen. Ali nije bio dobar. Zato možete da zamislite kako sam se osećala kada sam shvatila da ću morati ponovo da ga proživim.

Mislila sam da je ovaj povratak kazna, neki blaži oblik čistilišta. Da li postoji iko ko voli da gleda sebe na ekranu? Ko se ne trgne kada začuje sopstveni glas na telefonskoj sekretarici? Pomnožite to iskustvo sa milijardu i imaćete nekakvu predstavu o tome kako mi je bilo. Ogljedala, kamere, gipsana figura... ništa to nije u poređenju sa stajanjem pored svog zemaljskog bića, pogotovo kada se ono svim silama trudi da upropasti svoj život.

Sve vreme sam viđala druge anđele. Retko smo se obraćali jedni drugima, nismo se ponašali kao drugari ili kolege, čak ni kao da imamo isti zadatak. Uglavnom sam ih smatrala ozbiljnim, povučanim bićima (ili bi možda bilo bolje da kažem *uštogljenim dosadnjakovićima?*) koji su svoje Štićenike sve vreme napeto posmatrali kao da se penju po oluku *Empajer stejt bildinga*. Opet sam se osećala kao

onda kada sam bila jedina koja nosi suknju, a sve ostale devojčice u školi imaju pantalone. Ili, kao da sam tinejdžerka koja se ofarbala u ružičasto dvadeset godina pre nego što je to ušlo u modu. Možda vam ličim na Sizifa – čini se kao da opet krećem iz iste tačke, pitajući se gde sam, *zašto* sam i kako ću se iščupati odavde.

Kada je beba ponovo počela da diše – kada je *Margo* ponovo počela da diše – izletela sam iz stana i šutnula sklupčanog pijanca ne bih li ga probudila. Kada se konačno osvestio, shvatila sam da je mnogo mlađi nego što sam mislila. Majkl Alen Dvajer. Tek napunio dvadeset jednu. Student hemije na *Kraljičinom univerzitetu* (koji zbog jadnih ocena tapka u mestu). Svi ga zovu Mik. Sve ovo saznala sam čim sam ga šutnula. Nemam pojma zašto tako nešto nisam osetila kada sam malopre dodirnula mrtvu devojku. Možda sam mogla da joj spasem život.

Naterala sam ga ustane, a onda sam mu šapnula da je devojka u stanu broj četiri mrtva i da je tu i novorođenče. Polako se okrenuo ka odmorištu, potom protresao glavom i prošao rukama kroz kosu, pokušavajući da se oslobodi ovog saznanja. Probala sam ponovo. *Stan četiri, morončino! Mrtva devojka. Novorođenče. Potrebna mu je pomoć. Sada! Zastao je, a ja zadržah dah. Može li da me čuje?* Nastavila sam. *Da, da, tako je, nastavi.* Vazduh oko njega se promenio, kao da su reči koje sam izgovarala raščistile prostor između njega i gravitacije, ušle mu u krvotok i probudile nagone.

Stajao je na prvom stepeniku, pokušavajući da se seti šta radi ovde. Dok je gazio poslednja dva, videla sam kako se u njegovoj glavi, kao sićušne munje, pale neuroni i glijalne ćelije*, zbog alkohola sporije nego inače, mada su prštale od sinaptičkih stapanja.

U tom trenutku sam pustila da ga vodi radoznalost. Crna vrata bila su širom otvorena (moje delo). Novorođenče (*Nemoguće! Nemoguće da sam to ja!*) sada je plakalo žalosnim isprekidanim

* *Glijalne ćelije* – potporne ćelije nervnog tkiva. (Prim. lekt.)

jecajima, poput mačeta koga dave u buretu vode. Ovaj zvuk mu je privukao pažnju i otreznio ga bolje od šamara.

Bila sam tamo kada je pokušao da oživi majku. Probala sam da ga sprečim, ali je on dobrih pola sata pokušavao da joj ugreje ruke, vičući na nju pre nego što mu je palo na pamet da pozove hitnu pomoć. A onda sam shvatila. Bili su ljubavnici. Ovo je njegovo dete. On je moj otac.

Ovde je neophodna mala digresija. Nikada nisam upoznala svoje roditelje. Rečeno mi je da su poginuli u saobraćajnoj nesreći kada sam bila veoma mala, i da su se razni ljudi brinuli o meni sve do puberteta, a neki od njih su verovatno bili kriminalci raznih fela. Ipak, održali su me u životu. Mada jedva.

Zato nisam imala pojma šta će se desiti u ovom trenutku, i nisam imala bilo kakvu predstavu kako da doprinesem boljem ishodu. Ako je moj otac živ i zdrav, zašto sam onda završila tamo gde sam završila?

Sela sam pored bebe, posmatrajući mladića kako jeca kraj mrtve devojke.

Dozvolite da pokušam još jednom: sedela sam na krevetu pored sebe, posmatrajući svog oca kako jeca nad telom moje majke.

Povremeno bi ustajao i pesnicom udarao okolo, šutirao špriceve po sobi, da bi na kraju u besu istresao fioke iz komode na pod.

Kasnije sam saznala da su se svega nekoliko sati ranije posvađali. On je izleteo napolje i pao niza stepenice. Rekla mu je da je gotovo. Ali govorila je takve stvari i ranije.

Naposletku je neko pozvao policiju. Stariji policajac uhvatio je Mika za ruku i izveo ga. Bio je to nadzornik Hajnds, kome je supruga Francuskinja tog jutra uručila papire za razvod, ponajviše zbog svote izgubljene na kladionici i prazne dečje sobe. Uprkos svom neraspoloženju, načelnik Hajnds se sažalio na Mika. U hodniku su se neko vreme raspravljali da li da ga uhapsu ili ne. Jasno